

LBRIS

We know
books

Maria Philip

Pasiuni interzise

Editura

Petale Scrise

Nojorid, 2022

Capitolul 1

Cristine se trezește în miezul zilei, într-un pat străin, uriaș, cu baldachin, așternut moale și confortabil, mult diferit de ce a avut toată viața ei. În mănăstire toate paturile sunt înguste, pentru o singură persoană, cu saltea tare, de paie, acoperite cu așternut aspru, de cânepă. Poartă o cămașă de noapte largă, cineva a schimbat-o din hainele ei, pe care le vede așezate pe un scaun cu spătar. Coboară somnoroasă la marginea patului și privește în jur. Dormitorul e spațios, cu draperii grele, sângerii. O masă cu două scaune sunt așezate într-un colț, lângă fereastra înaltă. Un șifonier uriaș acoperă doi pereți. Se ridică. Pe partea cealaltă a patului stă o măsuță de toaletă.

Se apropie de ușa dintre pat și peretele cu fereastră, și descoperă dincolo de ea încăperea de îmbăiat, cu o cadă. Pare a fi doar pentru ea, cel puțin în acea clipă. Inima îi saltă de bucurie. Ar face o baie lungă, așa cum își dorește dintotdeauna, nu una rapidă, în apa folosită de alte câteva fete înaintea ei.

Trebuie neapărat să afle scopul ei acolo! Trebuie să-l găsească pe bărbatul acela care a dus-o acolo și să îi ceară explicații.

Îmbracă halatul de catifea sângerie așezat pe lădița de haine de la picioarele patului. Oamenii ăștia au o problemă cu culoarea aceasta! gândește ea. Apoi iese pe un hol întunecat și

privește încurcată în dreapta și în stânga. Coridorul e lung, cu uși de lemn masiv sculptat, identice, de o parte și alta. Vede scările și se îndreaptă spre ele, apoi coboară grăbită.

Un bărbat înalt și bine făcut, trecut de prima tinerețe, îi iese în cale la primul nivel.

– Domniță, v-ați trezit!

– Unde e?... nu știe cine era individul care a adus-o.

– Marchizul?

– Marchizul?! repetă ea încurcată. Bărbatul care m-a adus aici! îl corectează.

– Marchizul! confirmă individul serios, chiar dacă fața lui lungă și privirea pierdută dau senzația de lipsă de interes.

E șocată. Un marchiz a mers singur după ea în miez de noapte?

– Unde este? Aș dori să îi vorbesc...

– A plecat, dar a dat poruncă să vă servim cu ce aveți nevoie și să vă pregătiți pe când se întoarce, probabil la cină...

– Să mă pregătesc?

– Să luați cina împreună. Până atunci ar trebui să vă schimbați ținuta, își coboară privirea ușor dezgustat.

– Îmi aștept hainele proprii...

– Mă îndoiesc că le veți purta dacă arată ca și cele cu care erați îmbrăcată.

– Serios?! strânge nervoasă din pumni.

– Elize vă va ajuta să vă obișnuiți cu rânduielile casei...

Apare o fată mai tânără decât ea, cu o bonetă mică, albă, legându-i părul negru ca tăciunele și un șorț din același model, peste rochița neagră.

– Aș dori să vorbesc cu stăpâna casei, spune din nou Cristine.

Cei doi servitori se uită unul la altul.

– Nu avem stăpână, răspunde tot bărbatul.

Toată ziua se plimbă în urma servitoarei, după ce își ia aceeași rochie din ziua anterioară. E copleșită de tot ce vede, atât de diferit de mănăstire. A citit mult, nu e total străină de viața laicilor, dar realitatea depășește mult imaginația. Conacul e un adevărat palat, îmbrăcat într-un lux apăsător și parcă dureros, încăperile sunt întunecoase.

La primul nivel sunt sufrageria, bucătăriile și tot ce e nevoie pentru întreținerea conacului. De asemenea, aici se găsesc salonul și biroul de lucru al stăpânului, unde nu are acces nimeni numai dacă este chemat.

Biblioteca a copleșit-o, cu rafturi până în tavan, pline cu cărți de diferite mărimi și culori, majoritatea legate în coperti de piele.

La nivelul următor sunt situate doar dormitoare, în număr de douăzeci și patru, toate închise. A rugat să i se arate unul. Era curioasă. Încăperea era diferită de a ei, mai puțin spațioasă, dar la fel de luxoasă. A vrut să întrebe unde este dormitorul stăpânului, dar i-a fost rușine.

Servitorii care deserve conacul sunt destul de puțini, ar zice ea, din ce a citit că au nobilii de obicei, mai ales la cât de mare e clădirea. Iar la luxul din casă, nu crede că acest nobil nu și-ar permite mai mulți. Valetul face cam de toate, din ce i-a spus Elize, mai există o menajeră mai în vârstă, Elize și o altă tinerică, bucătăreasa și un ajutor de bucătar.

*

E ora cinei.

Marchizul se așază la masa lungă, unde de obicei mănâncă singur. Rar are vreun invitat. Acum în dreapta lui așteaptă un alt

rând de tacâmuri. E înfometat, dar invitata cu pricina nu dorește să-și facă apariția. Valetul apare imediat ce este chemat.

- Unde e? întreabă marchizul.
- Nu știm. Dar toată ziua a întrebat de dumneavoastră.
- Nu e la ea în dormitor?
- Nu. O caută servitoarele...
- Du-te în bibliotecă...

Valetul face o mică plecaciune și se retrage.

În curând apare tânăra val-vârtej.

- În sfârșit! exclamă ea intrând.

Marchizul înalță contrariat o sprânceană, apoi se ridică de la masă și se apropie. Ochii lui negri îi fixează privirea senină, dar în clipa următoare coboară pe ținuta ei și se încruntă. Rochia ei, căzută pe trupul subțire, e atât de diferită de ținuta obișnuită a femeilor, iar capul acoperit...

- Dă-ți boneta jos! se răstește el.

Fata stă în fața bărbatului ținându-și răsufarea. Nu și-l amintea din noaptea anterioară, când era somnoroasă și furioasă. Acum parcă e hipnotizată. Ochii lui atât de adânci... simte că îi sfredelesc sufletul. Însă e cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut în viața ei, chiar dacă nu a văzut prea mulți. Frumos ca un demon! gândește ea. Pentru că privirea lui nu are nimic de-a lui Dumnezeu. Simte că o cuprinde un fior rece.

- Nu se cuvine să-mi descopăr capul... se bâlbâie fata.
- Eu sunt stăpânul acestei case! ridică el vocea din nou.

Eu stabilesc regulile aici!

Pentru o clipă, Cristine rămâne fără cuvinte.

- Nu sunteți stăpânul meu, comentează cu jumătate de voce.

Prinzându-i boneta cu putere, i-o trage de pe creștet.

Bucle aurii se revarsă pe umerii tinerei, surprinzându-l. Bărbatul face un pas în spate.

- Să vă fie...! țipă ea.
- Nu știam că vi se permite să aveți părul lung!
- Nu se permite de obicei, dar eu am refuzat să mi-l tai.
- Unde îți e supunerea de care ai nevoie în viața consacrată?
- Supunerea nu e una dintre virtuțile mele, răspunde rușinată.
- Nici ascultarea!
- Tânăra strâmbă din nas.
- Scoate-ți boneta aia oribilă! Doar servitoarele poartă așa ceva!

Fata dezleagă panglica, iar părul bogat cade în valuri, acoperindu-i o parte din spate.

Pentru o clipă, marchizul uită să respire. N-ar fi crezut că acel chip de înger rebel e conturat de asemenea calități fizice. Își coboară privirea pe trupul ei acoperit până la gât de rochia ponosită de novice, întrebându-se cum arată fără haine.

- Trebuie să-ți schimbi ținuta...

Se îndepărtează, luându-și locul la masă. Așteaptă în picioare până când fata se așază.

Bucătăreasa le servește cina și ei mănâncă în tăcere, chiar dacă tensiunea se simte la cote maxime.

Fata a mâncat puțin, iar felul în care i se albeau degetele pe tacâmuri spunea totul despre starea ei de spirit.

- Peste jumătate de oră te aștept în bibliotecă! se ridică el de la masă și pleacă.

Cristine urcă grăbită în dormitor. Se așază în fața mesei de toaletă și începe să-și perie părul, apoi și-l prinde cu o panglică. Se privește emoționată în oglindă. Niciodată nu și-a purtat capul descoperit în fața străinilor, chiar dacă mereu și-a iubit părul bogat și mătăsos, de culoarea mierii.

Își reamintește de el, din sufragerie. Rosește. Nu mai reținea cum arată răpitorul său. Dar nu se aștepta să dea peste un bărbat atât de... stă și se gândește și simte cum îi bate inima tot mai tare. Tânăr, înalt, impunător, cu ten perfect, frumos ca un demon, cu părul ușor ondulat, scurt, la fel de întunecat ca ochii aceia pătrunzători care au înfiorat-o până în măduva oaselor, din prima clipă în care au fixat-o și a simțit că i s-a golit capul de idei.

Se ridică și începe să se plimbe prin încăpere, frângându-și degetele. Are emoții. Nu s-a confruntat niciodată cu un bărbat. Oare ce vrea de la ea? Trebuie să-l convingă că a făcut o greșală în privința ei.

Își ia inima în dinți și se hotărăște să iasă. Coboară încet treptele de piatră, încercând să pară calmă. Intră în bibliotecă și e surprinsă să îl găsească. Nu crede că a trecut jumătate de oră de când au plecat de la cină.

Marchizul se ridică de pe scaunul tapițat de la masa unde stă de obicei și citește.

– Ai sosit!

– Am întârziat? întreabă ea surprinsă.

– M-am așteptat să fii prima aici.

Fata își dă seama că maica stareță i-a menționat plăcerea ei de a citi... De aceea a găsit-o valetul. Ea uitase de cină, adâncită în lectură. Biblioteca e impresionantă. Nu a văzut atâtea cărți în viața ei! Și nu s-ar fi așteptat să le găsească doar la un singur om în bibliotecă. La mănăstire, biblioteca deținea un număr mare de cărți religioase, filosofice, chiar și despre corpul uman și metode terapeutice, dar la ultimele nu i s-a permis să aibă acces.

Bărbatul trece pe lângă ea și se oprește în fața rafturilor înalte cu cărți. Tânăra simte fiori reci pe șira spinării.

– Domnule, aș dori să știu ce intenții aveți cu mine și de ce mă aflu aici.

– Ai auzit vreodată de mine? e curios să afle.

– Nu știu cine sunteți și nici nu mă interesează.

Se apropie și se oprește în fața ei. Fata ridică bărbia ca să-l poată privi în ochi. E mai înalt decât ea cu aproape un cap. O intimidează. Ochii negri îi sunt mai adânci decât fântânile fără fund.

Marchizul o privește fix. Îi citește teama în ochi și este mândru de acest sentiment pe care i-l inspiră, pentru că acea fată neastâmpărată și neascultătoare trebuie să învețe cum să se comporte. Însă frumusețea ei îl copleșește. Va trebui să se obișnuiască și el cu prezența ei.

– Care e numele tău?

– Al meu? se bâlbâie ea.

Nu știe ce nume are? Sau o pune la încercare?

– Cristine... răspunde tot tânăra.

Zâmbește ușor, iar fata simte că se sufocă.

– Eu sunt marchizul de Winter, se îndepărtează doi pași, apoi o privește rece. Ești aici pentru un singur scop. Acela de a-mi fi soție.

Fața ei îmbujorată devine dintr-odată lividă. E convins că fata urmează să leșine și e pe punctul să sară să o prindă, dar reacția ei îl surprinde.

– Sunteți nebun!

– Așa spun mulți...

– Eu vreau să mă călugăresc!

– Maica Rosemary mi te-a dat mie. Nu te mai poți întoarce la mănăstire.

– Nu se poate! Cum adică m-a dat?

– Așa! Te-am cerut și te-am primit.

– Erau atâtea altele! Dornice să plece din mănăstire!

Bărbatul rămâne tăcut.

– N-am să mă căsătoresc cu nimeni! ridică ea vocea.

– Ai o perioadă de șase luni în care ai timp să te obișnuiești cu viața din această casă. Nu ai voie să părăsești conacul. Mă vei însoți când voi avea nevoie.

– Nu ați înțeles nimic! Nu mă voi căsători!

– Nu mă mai întrerupe! tună vocea lui, iar fata simte cum i se face inima cât un purice. Ca soție vei avea două obligații: să-mi fii fidelă și să-mi dăruiești urmași!

Tânăra se hotărăște să plece înainte să-și piardă toată puterea și demnitatea. Pornește spre ușă, dar calea i-o taie el.

– Încă nu am terminat! Și nu vei pleca până nu îți voi permite eu!

Îl privește clipind.

– Niciodată să nu îmi întorci spatele fără să îți permit!

– Ascultarea nu a fost niciodată una dintre virtuțile mele!

Sunt convinsă că maica Rosemary nu a uitat să vă spună!

– Ba da, a uitat, dar mi-am dat seama singur.

Tânăra îi întoarce spatele din nou.

Marchizul o privește furios pentru o clipă, apoi se amuză. Ar prinde-o de buclele acelea aurii.

– Șase luni! subliniază cuvintele înainte de a ieși fata.

Cristine își simte sufletul sfâșiat. Știa că maica Rosemary nu a apreciat-o, pentru că mereu obișnuia să comenteze deciziile pe care le lua stareța. Dar să o dea?! Cum poate să facă așa ceva? Nu e un animal de dat mai departe! Și stareța știe cât de mult își dorește viața consacrată! Nu se va căsători cu nimeni! Chiar dacă nu va fi primită în acea mănăstire, va căuta alta! O năpădesc lacrimile și începe să plângă cu suspine.

Deznădejdea nu o lasă să doarmă în acea noapte, până spre dimineață.

E trezită de Elize pentru a se pregăti să coboare la micul dejun. Nu vrea să dea ochii cu marchizul, dar servitoarea pur și simplu o dă afară din dormitor.

– Ne veți face probleme mari tuturor din casă! Stăpânul ne pedepsește pe toți când facem vreo prostie sau nu ascultăm!

Intră sfioasă în sufrageria uriașă.

Marchizul așteaptă în picioare și o privește furios când apare.

– Timpul meu este foarte valoros!

– Atunci folosește-l cum trebuie! îi aruncă ea.

Bărbatul rămâne gură-cască. Nu-i vine să creadă ceea ce tocmai a auzit.

– Perfect! Ți s-a tăiat o lună! Mai ai cinci luni până la cununie!

– Tare disperat mai ești! Până acum ce ai făcut?! Să nu spui că nu ai destule femei în jurul tău care s-ar oferi bucuroase să-ți facă un prunc!

Tupeul fetei îl înfurie tot mai mult. În primul rând îi vorbește cu o lipsă totală de politețe, el fiind stăpânul acelui loc și marchiz, și în al doilea, felul în care i se adresează...

– Un limbaj total nepotrivit pentru o doamnă și mai ales pentru o viitoare persoană consacrată!

– Mă bucur că nu corespund standardelor dumneavoastră! Când aș putea să mă întorc de unde am fost luată cu forța?

Se apropie de ea furios și o prinde de părul legat în coadă, dându-i capul pe spate.

– Să te ia naiba, femeie! Crezi că dau o iotă pe ce gândești? Am nevoie de moștenitor! Și mi-l vei face în curând! I'ară să mai aștept!

Îi dă drumul, apoi vrea să plece. I-a pierit toată pofta de mâncare.

– Mai bine mă sinucid! strigă fata în urma lui.

– Asta te-a învățat credința? se întoarce stânga împrejur.

– Am știut că la un moment dat îmi va veni și mie rândul!

– Rândul?! e surprins marchizul. Despre ce rând vorbești? se întoarce în fața ei.

Fata își mușcă buzele, privindu-și vârful încălțărilor.

– Abatele de Saint Cyprian cere mereu altă fată... sau ceilalți care vin să aducă fonduri!

Începe să plângă cu suspine, acoperindu-și fața cu mâinile.

Bucătăreasa vrea să intre.

– Afară! strigă marchizul, iar femeia plinuță o ia la fugă și dispare.

Cristine încă plânge. Marchizul rămâne tăcut. Lacrimile ei sunt adevărate. A fost prea dur cu ea. Probabil stareța nu i-a spus nimic despre intențiile lui. Nu ar fi mirat, la ce acritură părea a fi femeia aceea. Iar în privința cuvintelor ei, nu are nevoie pe moment de alte explicații.

– Nimeni nu îți va face rău în această casă. Vino și ia loc! Mă grăbesc să plec...

Sună clopoțelul, iar bucătăreasa intră din nou.

Iau micul dejun în tăcere.

Spre seară, în dormitorul Cristinei sunt aduse două lăzi grele. Valetul și menajera intră și ei.

– Aveți câteva ținute de zi și cam tot ce e nevoie pentru toaletă, spune femeia. Dacă aveți nevoie de altceva, să cereți.

– Mulțumesc.

– Elize le va aranja în șifonier. Vine și ea în curând.

Cristine începe să scoată lucrurile din lăzi imediat ce servitorii se retrag. Este curioasă. Niciodată nu a purtat alte haine decât cele din mănăstire. Dar în curând ajunge la concluzia că rochiile sunt extrem de incomode, chiar dacă nu a probat niciuna. De ce atât de largi? Cum se va mișca în ele? Va trebui să le transforme! se hotărăște ea.

I-a fost anunțată întoarcerea marchizului acasă. Dorește să îi vorbească. Nu prea știe ce, dar e hotărâtă să nu se căsătorească cu nimeni. Trebuie să-l convingă de dorința ei de a se călugări. Însă stăpânul casei pleacă din nou și se întoarce doar la cină.

Când marchizul o vede intrând în sufragerie, e surprins de rochia ei, care nu e defel largă, așa cum poartă femeile din societate, și nici corset nu are. Materialul cade lejer până la pământ, mulându-se pe talia subțirică a fetei și pe șoldurile ei nu prea late. Hotărăște să nu comenteze, pentru că îi place cum îi stă.

În timpul cinei nu au vorbit. Ea nu a îndrăznit să deschidă niciun subiect de discuție pentru că el părea obosit și încruntat. Sau mereu e așa? se întreabă tânăra.

– În bibliotecă... spune el scurt, ridicându-se de la masă.

Cristine îl privește bucuroasă. Nu știe de ce vrea să o vadă. Dar ea nu are cu cine comunica. Îi lipsesc fetele din mănăstire, surorile, totul.

Fata se grăbește să ajungă la locul de întâlnire. Chiar dacă de fiecare dată când stă în fața lui simte fiori reci pe șira spinării, ochii lui pătrunzători răscolindu-i sufletul. Dintr-un motiv pe care nu și-l poate explica, se simte în siguranță în prezența lui.

Biblioteca e pustie de data aceasta. Se pare că nimeni nu o folosește în afara ei și a marchizului. Se plimbă emoționată printre rafturile înalte.

Aude ușa.